

[Alvilda Larsen.]

bliver dyrere. Gør man dem større, får man kun tilskud op til de 85 m². Under oktoberlovens behandling her i tinget påpegede jeg, hvordan det ville gå med grænsen på 50 m². Tilskuddet til hver kvadratmeter bliver som bekendt reduceret med 40 pct., hvis man kommer under denne grænse, og da de faste installationer i de små lejligheder reelt koster det samme som i de store, vil disse små lejligheder blive så dyre i husleje, at man i praksis sikkert vil afstå fra at bygge dem. Det kan være meget nyttigt, vil mange mene. Jeg ved, at en hel del vil hævde, at disse lejlighedstyper i forvejen var så dyre, at de kunne betegnes som luksuslejligheder for enlige velhavere, men det, som er afgørende, og som jeg vil påpege og understrege her, er, at grænserne, både 50 m²-grænsen og 85 m²-grænsen, er så brat sat i kraft, at der vil fremkomme helt urimelige virkninger. Også her er jeg enig med kvinderne i Dansk Kvindesamfund i, at muligheden for en differentiering ikke må udelukkes, og jeg mener, det er en saglig overvejelse værd, om man ikke skal foretage en vis graduering omkring såvel maksimums- som minimumsgrænsen, så de meget pludselige spring og de åbenlyse meningsløsheder, de fører med sig, kan undgås.

Der er en anden bestemmelse i dette lovforslag, som jeg betragter som en meget stor forringelse. Det er den ændring, der er sket med hensyn til det private byggeris stilling, og som mit parti vil sætte et meget stort spørgsmålstegn ved. Ifølge lovforslaget hæves lånegrænsen nu fra 75 pct. til 90 pct., det vil sige, at de private bygherrer nu skal have en meget ringe egenkapital. Sammenholder vi dette med faren for forringelsen af standarden, som jeg før omtalte, finder jeg, det er en helt urimelig ændring. Jeg ser allerede for mig et eller andet håndværkerkonsortium, som siger: vi skal bare have de 10 pct., dem indskyder vi, det kan være vor avance eller en del af avancen, så bygger vi hurtigt en karré med lejligheder, og vi får 14 kr. pr. m² i tilskud.

Jeg er oprigtigt bange for, at standarden slet ikke vil komme til at svare til det, som staten kommer til at yde.

Hvad angår tilskudsordningen for familier med børn, det egentlige huslejetilskud, synes jeg også, der her er en forringelse, idet man nu går tilbage til den tidligere bestemmelse om tilskud til familier med 2 børn. I majforslaget bestemtes det, at tilskuddet skulle gives generelt til familier med 2 børn, men i det foreliggende lovforslag gør man igen ydelsen afhængig af kommunalbestyrelsens tilslutning, og jeg er bange for, at mange kommunalbestyrelser vil undlade at gå med til at give dette tilskud.

En af følgerne af den omlægning af byggestøtten, som indførtes ved oktoberloven, og som nu søges videreført i denne 8-årige lov, bliver, at byggeriet i højere grad bliver rentefølsomt. Det var det også under den tidligere lov, men jeg tror, det vil blive endnu meget mere udsat efter den nye lov. Rentestigning rammer nemlig byggeriet med hele sin vægt, og falder renteniveauet, er det efter lovforslaget at dømme hensigten, at driftstilskuddet skal nedsættes, så der sker en udligning. Byggeriet bliver derved, som jeg sagde før, påny kastebold for den økonomiske politik, en økonomisk regulator til skade for byggeriets rytme.

Inden jeg slutter, skal jeg gøre opmærksom på, at der naturligvis er en del i lovforslaget, som min gruppe kan bifalde tendensen i. Det gælder reglerne vedrørende lejligheder til invalider og kronisk syge. Det er et skridt i den rigtige retning, og endnu bedre vil det være, om man samtidig gjorde noget alvorligt for at få realiseret sådanne bestemmelser, hvilket ikke er sket hidtil.

Jeg vil endelig spørge den højtærede minister, hvordan det går med de 12 000 ekstra lejligheder, som man lovede at bygge til en særlig lav husleje, ca. 100 kr. om måneden. Under debatten i maj måned henviste man til, at de var dækket af en